

הַחֵיבוֹק שֶׁל הַמֶּלֶךְ

סְפוּרוּ הַמּוֹפֵלָא שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא בַר חֲמָא
וְהַתְלִמִּיד שֶׁרָצָה לָטוֹס לְחוּץ לָאָרֶץ

מִנְהִיג עֶצוּם, פּוֹעֵל פְּשׁוּט

רַבִּי חֲנִינָא בַּר חָמָא הָיָה מֵהַחֲכָמִים
הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
תְּלַמִּידִים רַבִּים לָמְדוּ מִמֶּנּוּ.

אֲךָ הָיָה לוֹ מִנְהֵג מֵיחָד: הוּא הָיָה
יוֹצֵא לְשֹׁמֵשׁ הַחֲמָה, וּמְזִיז אֲבָנִים
וּסְלָעִים כְּבִדִּים מִשְׁבִּילֵי הָאֶרֶץ!

תְּכֵשִׁיטוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

אַהֲבָה שְׁלֵמָה:
רַבִּי חֲנִינָא כָּל כֶּף אָהֵב
אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל!

אַרְמוֹן הַמֶּלֶךְ:
עָבוּרוּ, כָּל אָבִן
הִיטָה תְּכֵשִׁיט נּוֹצֵץ
מִיָּדָיו שֶׁל ה'!

בְּלִי תְּלוּנוֹת:
הוּא לֹא רָצָה שְׂאֵף
יְהוּדֵי יִתְקַל בְּאָבִן וַיִּגִּיד
"אוֹף, אֵיזוֹ אֶרֶץ קִנְיָה".

בְּתוֹךְ קְדֻשָּׁת בֵּית הַמִּדְרָשׁ

יום אחד, יושב רבי חנינא
בבית המדרש שלו. קול
למוד התורה הדהד בין
קירות האבן. פתאום,
נפתחה הדלת הכבדה
בחריקה חלשה...

הַמְּזוּדָה מִכְנָה לַמָּסַע

תִּלְמִיד אֶהוּב
עִם פָּנִים שְׂמֵחוֹת

תִּרְמִיל גָּדוֹל
עָמוּס בְּבָגָדִים

מִקֵּל הֶלִיכָה
לְדַרְכֵּי אֲרָפוֹת

זֶה הָיָה בָּרוּר לְכֻלָּם: הַתִּלְמִיד הַזֶּה עָרוּךְ וּמוֹכֵן לְצֵאת לַמָּסַע רְחוֹק מְאֹד מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל!

רַבִּי, אֲנִי צָמָא לַתּוֹרָה!

כְּבוֹד הָרַב, שְׁמַעְתִּי שְׂבַבְבֵּל
שְׂבַחוּץ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל
עֲנֻקִּיּוֹת! אֲנִי רוֹצֶה לַעֲזֹב אֶת
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל רַק לְזִמָּן מָה,
, כְּדֵי לְלַמֵּד הַמּוֹן תּוֹרָה
וְלַגְדֹּל לְהִיּוֹת תַּלְמִיד חֶכֶם.
הָאֵם תְּבַרֵּךְ אוֹתִי לְדֶרֶךְ?

הַבִּקְשָׁה הַשְּׁנִיָּה שֶׁל הַכֹּהֵן

לִידּוֹ שֶׁל הַתְּלִמִּיד עָמַד אָדָם
נוֹסֵף, כִּהֵן צַדִּיק יֵרָא שָׁמַיִם.
גַּם הוּא בִקֵּשׁ לְצֵאת לַחוּץ
לְאֶרֶץ, גַּם כֵּן מִסִּבָּה קְדוֹשָׁה:
הוּא הָיָה חַיֵּב לְקַיֵּם מִצְוָה
חֲשׂוּבָה ("מִצְוֹת חֲלִיצָה")
בְּמִשְׁפָּחָתוֹ, שֶׁהָיָה אֲפֻשָּׁר
לְקַיֵּם אֶדְוֶרַק בְּחוּץ לְאֶרֶץ.

דילמת הקדושה של בית המדרש

שימו לב ילדים! הם לא יצאו לחפשה ולא יצאו כדי לבלות.

המחיר כבד – לעזוב את הקדושה
העצומה של ארץ ישראל.

המטרה קדושה – ללמד הרבה
תורה ולקיים מצוות של ה'!

האם רבי חנינא יסכים ויברך אותם? שקט השתרר בחדר...

השתיקה והדמעות

בבית המדרש השתררה דממה
מחלטת. אף מלה לא נשמעה.
רבי חנינא לא חיק. עיניו הטהורות
נעצמו, ודמעות צלולות
זלגו על לחייו.
לבו ממש נשבר. הוא נשם
נשימה עמוקה, וקולו רעד
כשאמר משפט אחד שהרעיד את
כלם...

הַסֹּוד הַגָּדוֹל: חֵיקוּ שֶׁל מֶלֶךְ!

רַבִּי חֲנִינָא זָעַק בְּכַאֲב: "לְצֵאת לְחוּץ לָאָרֶץ?! זֶה אֲמָנָם כְּדִי לַעֲשׂוֹת מִצְוָה, אֲבָל זֶה לַעֲזֹב אֶת חֵיקוֹ (הַחֲבוּק) שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּלְחַבֵּק מָקוֹם זָר!"

הַהֶסְכֵּר: אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא הַחֲבוּק שֶׁל ה'. מִי שֶׁכָּאֵן, נִמְצָא בְּתוֹךְ הַיָּדִים הַשּׁוֹמְרוֹת שֶׁל אָבָא. עֲזִיבַת הָאָרֶץ הִיא וְתוֹר עַל הַקִּרְבָּה הַכִּי גְדוֹלָה לָהּ.

מִדּוּעַ צַדִּיק מִזִּיז אֲבָנִים?

הַתִּלְמִיד הַבֵּיט עַל הַתִּרְמִיל שְׁלוֹ נִפְעָם.
עֲכָשׁוּ הוּא הֵבִין!
בְּגִלַּל שְׁאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא הַחֲבוּק שֶׁל ה' —
רַבִּי חֲנִינָא עָבַד בְּשִׁמְשׁ לְפָנוֹת אֶת הָאֲבָנִים.
כִּי הָאֲבָנִים הָאֵלּוּ הֵן לֹא סֵתָם סְלָעִים מְלַכְלָכִים,
הֵן הָאֲרָמוֹן שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים!

נְשִׁאֲרִים בְּאַרְמוֹן!

הַתְּלָמִיד לָקַח אֶת הַתְּרֵמִיל הַכָּבֵד שְׁלוֹ...
וְהִינִיחַ אוֹתוֹ עַל הָרֶצֶפָה!
הוּא הַתְּחִיל לְפָרֵק אֶת הַבְּגָדִים בְּשִׁמְחָה.
הוּא פָּנָה לְרַבִּי חֲנִינָא וְאָמַר:
"לֹא אֶעְזֹב אֶת הַחֲבוּק שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּעֵד שׁוֹם דְּבָר בְּעוֹלָם.
תּוֹרָה אֶלְמֵד רַק כָּאן, בְּאַרְץ הַקְּדוֹשׁ!"

שְׁמִיחָה עֲצוּמָה בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ

גַּם הַכֹּהֵן סָבַב עַל עֲקֵבָיו. הוּא הֶחֱלִיט לְרַתֵּר עַל הַנְּסִיעָה וּלְהַשְׁאִר קָרוֹב לַה' בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם כָּלָם לָמְדוּ אֶת הַלֵּקֶחַ הָעֲצוּמִים: לְלַמֵּד תּוֹרָה אוֹ לְקַיֵּם מִצְוֹת זֶה הַדָּבָר הַכִּי חָשׁוּב...
אֲךָ לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה כָּאן, זֶה מִמָּשׁ לְשִׁבְתָּ בְּתוֹךְ זְרוּעוֹתָיו שֶׁל מֶלֶךְ הָעוֹלָם.

מָה אֲנַחֲנוּ לומדים מֵרַבִּי חֲנִינָא?

- חוץ לארץ נראית לפעמים יפה ונוצצת מבחוץ.

- אבל רבי חנינא למד אותנו שארץ ישראל היא לא סתם עוד מדינה על המפה.

- היא המקום היחיד בעולם שבו הקדוש ברוך הוא מחבק אותנו חבוק ישיר עם המון קדשה ואהבה!

מִחְרָר בַּדְּרוֹר לְבֵית הַסֵּפֶר...

יְלָדִים יְקָרִים! מִחְרָר בַּבֶּקֶר,
כְּשֶׁאַתֶּם הוֹלְכִים בְּרָחוּב, תִּסְתַּכְּלוּ עַל הַשָּׂבִיל וְעַל הָאֲבָנִים. אַתֶּם לֹא הוֹלְכִים בְּסֶתֶם רָחוּב.
עִם כָּל צֵעַד שְׁלָכֶם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם מִמָּשׁ צוֹעְדִים בְּתוֹךְ אֶרְמוֹן הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ!
תִּשְׁמְחוּ, תוֹדוּ לַה' שֶׁאֲנִי כָּאֵן, וְתִהְיוּ תָמִיד גִּבּוֹרִים בְּחִבּוּק שֶׁל בּוֹרֵא עוֹלָם!